

ning til det ærede Medlem med Hensyn til Sammenkoblingen. Jeg antager, at det ærede Medlem ved Sammenkobling forstaaer det, man i Almindelighed forstaaer derved, nemlig Sammenkobling mellem de direkte og indirekte Skatter, thi Forbindelsen mellem Toldloven og Brændevinssloven kan jo ikke kaldes nogen Sammenkobling, den ligger nemlig i Sagens Natur. Det er givet og indrømmet fra dette Tings Side mange Gange, at en saa stor Nedgang i Toldafgifterne, som foreslaas paa Toldloven, og som vi have forlangt fra dette Tings Side, ikke kan naas uden Kompensation, og samtidig med, at man forhandler om en saadan Toldlov og gennemfører den, maa man ogsaa holde Spørgsmaalet aaben om, paa hvilken Maade denne Kompensation skal naas. Der er altsaa en naturlig Forbindelse mellem dette Spørgsmaal og Toldloven. Hermed skal der ikke være sagt, at Kompensationen kun kan naas paa denne Maade, men det er en af de Maader, hvorpaa den kan naas. Deri ligger den naturlige Forbindelse. Men det ærede Medlem har naturligvis sigtet til Sammenkoblingen mellem de direkte og de indirekte Skattelove, og han var noget videbegærlig efter, hvad det Parti, jeg tilhører, egentlig mente om denne Sag. Det ærede Medlem indrømmede jo, at vi havde stemt mod den saakaldte Sammenkobling, men det, det ærede Medlem syntes var uklart, var altsaa, hvad Meningen var hermed. Jeg maa da, hvis der overhovedet skulde raade nogen Uklarhed i denne Sag, ganske kort sige, hvad Meningen er dermed. Meningen dermed er, at det Parti, hvortil jeg hører, ikke ser nogen absolut nødvendig Forbindelse mellem de direkte og de indirekte Skattelove. Vi kunne tænke os Gennemførelsen af den ene Del af Loven uden Gennemførelsen af den anden, og vi ønske i meget høj Grad saavel Toldloven som de direkte Skattelove gennemførte. Vi ville derfor være med til en saadan Gennemførelse, selv om den kun omfattede en eller to af disse, selv om de ikke alle kom med. Derfor have vi stemt mod Sammenkoblingen, fordi vi ikke anse den for nødvendig, og fordi den kunde tænkes at være en Hindring for Gennemførelsen af visse af disse Reformere.

Finansministeren (Hørring): Det Foredrag, som vi hørte fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), har jo sin særlige Betydning, fordi der ikke er Tvivl om, at det ærede Medlem her som saa ofte har været

Ordfører for Flertallet her i denne Sal. De Bemærkninger, hvormed han sluttede, vare jo Kernen i hans Foredrag, og jeg skal gentage dem for at slaa dem fast. De gik ud paa dette, at der intet var at vente med Hensyn til det foreliggende Forslag om Forhøjelse af Brændevinsbrændingsafgiften, og at jeg ikke maatte have nogen Forhaabning om at kunne gennemføre dette. Det ærede Medlem sagde, at Flertallet her i denne Sal ganske vist vilde henvise Forslaget til et Udvalg, men gav tillige Oplysning om, hvad Meningen var dermed, i hvert Fald at det ikke var Meningen at faa en virkelig Udvalgsbehandling ud deraf. Saaledes har jeg i hvert Fald forstaaet det ærede Medlem, og jeg tror, det er rigtigt. Saa vide vi altsaa nu, hvorledes vi staa over for det foreliggende Forslag, hvilken Stilling Flertallet agter at indtage hertil. Jeg kan ikke andet end beklage denne Stilling, men jeg beklager dobbelt, at det ærede Flertal ikke allerede i Samlingen 1896—97 erklærede, at dets Stilling til det foreliggende Forslag var den, vi nu have hørt, det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har meddelt os. Thi det er ganske sikkert, at hvis Folketinget havde stillet sig saa afvisende over for en Forhøjelse af Brændevinsbrændingsafgiften allerede i Samlingen 1896—97, vilde Forløbet af Behandlingen af Skattereformforslagene i det andet Ting være blevet et andet. Hvorledes, det tør jeg ikke svare for, men der var en Mulighed for, at man var kommen ind i et Spor, som bedre havde kunnet føre til et Resultat end det, man nu er kommen ind i. Det er muligt; det er ogsaa muligt, at man tidligere var kommen til den Overbevisning, at Skattereformerne ikke kunde gennemføres. Nu vel, saa var der i alt Fald sparet et Arbejde, som nu maaske har været unyttigt, og der var sparet Tid. Jeg kunde saa meget mere have ønsket, at Folketinget havde taget denne Stilling allerede i 1896—97, som jeg aabent vil erkende, at den Udtalelse, som findes i Betænkningen fra det Udvalg, som blev nedsat angaaende Toldlovsforslaget, angaaende Kompensationen, ikke af mig har kunnet forstaaes anderledes end, at deri var et Løfte, et bestemt Løfte fra dette Tings Side om at give Kompensation uden for Toldloven for en væsentlig Del af den Indtægtsnedgang, som en Revision af Toldloven vilde føre med sig og tillige — ikke paa nogen Maade udtrykkeligt, men dog saaledes, at man var berettiget til at forstaa det paa denne Maade — en Anvisning paa, at